N°. 69. **A°. 1839.**

WOENSDAG, den 28sten AUGUSTUS.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

LUXEMBURG, 19 Junij.

Zondag avond zijn in onze vesting aangekomen de Heer Stifft, geheim referendaris van Z. M. voor de Luxemburgsche aangelegenheden, en de Heer Hassenpflug, door Z. M. tot geheimraad en civiel gouverneur des groothertogdoms benoemd. Beide Heeren houden zich sedert hunne aankomst ijverig bezig met de administratieve organisatie des lands en verzamelen tot dat einde alle mogelijke inlichtingen bij de ambtenaren en andere aanzienlijke ingezetenen des Groothertogdoms.

Gisteren ochtend is de Heer Hassenpflug, in de zaal der gouvernements-kommissie, en ten overstaan van de daartoe opgeroepene regterlijke en andere burgerlijke ambtenaren, door den geheim referendaris Stifft, als hoofd van het burgerlijke bestuur des groothertogdoms geinstalleerd.

Z. Exc. de luitenant-generaal de Goedecke, president der gouvernements-kommissie van het Groothertogdom, heeft bereids opentlijk bekend gemaakt, dat hij, door den Koning Groothertog tot andere functien geroepen, spoedig Luxemburg zou verlaten. Z. Exc. zal weldra naar 's Hage vertrekken, werwaarts hij door den Koning ontboden is. Hij was door de Luxemburgers bemind, want, in zijne hooge stelling, wist hij altijd geestkracht met goedaardigheid te paren.

FRANKRIJK.

PARIJS, 15 Junij.

Eindelijk heeft de kamer der pairs hare beraadslagingen over het voorstel van den heer Meunier, betrekkelijk het legioen van eer, ten einde gebragt, en dezen maatregel, met 63 tegen 53 stemmen, aangenomen. Dit besluit wordt alhier als eene soort van nederlaag voor het tegenwoordige ministerie aangemerkt, te meer, daar de leden van het kabinet zich daartegen verklaard hadden.

Vervolgens heeft de kamer de wet, betreffende de geheime fondsen; behandeld en met 91 tegen 6 stemmen aangenomen.

Bij deze gelegenheid heeft de raadspresident, de maarschalk Soult, in antwoord op eenen vrij hevigen aanval van den marquies de Deux-brezé, eenen bekenden aanhanger van den oudsten tak der Bourbons, eene aanspraak gehouden, waarin men voornamelijk de zinsneden, betreffende de buitenlandsche aangelegenheden, heeft opgemerkt, en waaraan het volgende is ontleend:

»Ten aanzien van Belgie heeft de vorige spreker zich hevig uitgelaten. Dit land, dat wij ons gelukkig achten eindelijk gevestigd te zien, is, volgens hem, niet alleen een vijand voor Frankrijk, maar bereidt ook aan hetzelve grooote moeijelijkheden. Is dit niet miskennen de verbindtenis van geheel Europa en de gevoelens van Belgies bewoners, die den hemel danken, eindelijk als eene natie te zijn erkend, en tevens voor ons een waarborg van zekerheid te mogen zijn? De vorige spreker zoude Belgie als eene voorhoede van Frankrijk willen doen dienen, doch Frankrijk heeft daaromtrent andere denkbeelden; wij zien integendeel met voldoening dit rijk een groot deel onzer grenzen dekken, en tegen alle buitenlandschen aanval vrijwaren. Beteekend zoodanige toestand dan niets? Om deze uitkomst te verkrijgen, zou men zich de grootste opofferingen hebben getroost, en hoe weinig heeft het echter gekost, om eene zoo bevredigende hoop te verwezenlijken.

»Twee malen zijn de Fransche legers tot hulp van Belgie opgerukt, en hebben niet alleen de gevaren, die hetzelve bedreigden, afgewend, maar ook plaatsen en stellingen van een hoog gewigt aan dat land teruggegeven; het gevolg daarvan is de thans verkregen uitslag.

»Zoo in de toekomst eene dergelijke omstandigheid zich andermaal mogt opdoen, zouden wij zonder twijfel nogmaals Belgie te hulp komen, maar in alle tijden zal dit land voor ons een vaste waarborg zijn, het is voor Frankrijk het zekerst onderpand voor het behoud van den vrede.

»De vorige spreker heeft mij ten aanzien van Spanje in strijd met mijne vroegere verklaringen doen voorkomen..... Ik heb vroeger gezegd, dat, mijns inziens, geenerlei medewerking, geenerlei tusschenkomst in Spanje voor Frankrijk nuttig konde zijn, doch daaruit vloeit niet voort, dat de toekomst zoude opgegeven zijn; neen, voorzeker niet, de toekomst is altijd voorbehouden gebleven. Desniettemin heeft het kabinet voegzaam en zijns waardig geoordeeld, het gouvernement der koningin te hulp te komen, en te gelijker tijd op hare kusten eene werkdadige bescherming te verleenen. Niets is eenvoudiger; want het is de noodzakelijke, onvermijdelijke gevolgtrekking van het tractaat des viervoudigen verbonds, dat wij handhaven.

»Van het zuiden heeft de spreker de aandacht op het oosten gevestigd.

Hij heeft gesproken van het Ottomanische rijk, van Mehemed-Ali en Egypte, en wat dies meer zij. In weinige woorden kan ik hem de staatkunde der regering ten dezen opzigte verklaren; zij heeft tot grondslag de handhaving van het Turksche rijk..... Hij heeft ook gezegd, dat dit rijk tusschen de vier groote mogendheden moest worden verdeeld (*beweging*). Ik heb daaromtrent reeds verklaard, dat deze mogendheden verre verwijderd zijn van een dergelijk denkbeeld, en dat geene Europesche mogendheid de verbrokkeling van het Ottomanische rijk begeert, zij hebben zich daarentegen op eene ondubbelzinnige wijze voor het behoud van deszelfs ondeelbaarheid verklaard..... Het kabinet zal uw vertrouwen regtvaardigen, en dan zullen de kamers en de natie oordeelen, dat het ministerie een stelsel heeft, dat met volharding wordt gevolgd, omdat het op vaste en nationale grondslagen rust."

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 15 Junij.

Gisteren avond is er weder eene geduchte worsteling tusschen de beide hoofdpartijen in het parlement begonnen; te weten over de zaak van het onderwijs. Ter herinnering strekke, dat de ministers eene toelage van 30,000 £ wilden toestaan, tot het daarstellen van eene kweekschool voor onderwijzers en modelscholen, en de inrigting van het onderwijs met der daad op den milden en proefondervindelijk goed bevonden voet als in Nederland.

De torypartij heeft zich, men moet hier zeggen ten onregte, en louter uit overdreven geloofsijver, tegen dit ontwerp verzet, voorgevende, dat door hetzelve aan de gevestigde kerk de bodem ingeslagen, en de wijde deur tot ongeloof opengesteld zoude worden. De ministers hebben aan den drang der omstandigheden toegegeven, en niet alles kunnende winnen, beproefd, iets in den opgenoemden zin te doen. Dit heeft niet weg genomen dat de tory-partij, bij de behandeling van deze zaak, gisteren avond in het parlement, zich allerhevigst heeft uitgelaten.

Vooral lord Ashley viel de Whigs hard op het lijf; hij zeide dat het ontwerp strijdig was met alle geopenbaarde godsdienst, waarover meenige lach werd gehoord. Zijne lordschap hierop verbitterd, hernam: »Ik weet niet, wie hier met heilige zaken spot, noch wie zij vertegenwoordigen, maar zeker vertegenwoordigen zij het Britsche volk niet." Deze uitval werd met groot gejuich door zijne partij begroet, waarna lord Ashley zich in velerlei schriftuurplaatsen verdiepte, om aan te toonen dat de voordragt strijdig met de zedelijke behoeften des volks was. Over het geheel heerschte in deze discussie een beklagenswaardige toon van bittere godsdiensthaat.

Den 13den is in het Lagerhuis met 165 tegen 82 stemmen tot het niet aannemen van een verzoekschrift van den R. K. Aartsbisschop van Tuam besloten, waarin deze geestelijke zich tegen het vermengen van leerlingen van onderscheidene geloofsbelijdenis op de scholen en opvoedings gestichten verklaarde. De reden der afwijzing van dit stuk lag, behalve dat het als vijandig tegen de gevestigde kerk kan beschouwd worden, ook in de omstandigheid, dat het indienen van zulk een stuk door een bisschop der R. K. kerk als zoodanig met de gelijkstellingswet streed.

De Heer Slaney wees ter dezer gelegenheid op de vermeerdering van misdaden, welke jaarlijks plaats heeft, en die kennelijk aan onkunde moet worden geweten; want van de 22,000 personen, die in het afgeloopen jaar teregt hebben gestaan, konden 20,000 lezen noch schrijven! Daarbij kwam de schrikbarende toeneming van het misbruik van sterke dranken; voor 30 jaren werden daarvan 9 millioen, thans 39 millioen gallons gebruikt.

Men is nog tot geen besluit in deze gekomen. Het laat zich aanzien dat het bij de verdere behandeling van deze aangelegenheid niet minder warm zal toegaan.

Het ministerie is, te midden van dit alles, in eene hoogstmoeijelijke gesteldheid. Het wordt zoodanig benard, dat het al deszelfs maatregelen moet intrekken of daaraan alle klem benemen; zoo heeft het reeds weder deszelfs voordragt omtrent de Kanada's moeten terugnemen, de beruchte Jamaika-questie is nog onbeslecht; de Iersche aangelegenheden geven steeds aanleiding tot botsingen.

Dit is onder anderen gebleken, toen in eene der jongste zittingen van het Lagerhuis de uitvallen van den Heer O'Connell, dat bij een Torybestuur en vooral bij het omringen van de koningin door dames dier partij, zij haar leven niet lang zou zeker zijn, door Toryleden opgenomen werden. Die uitvallen werden met vinnigheid afgeweerd, en als vernederend, voor dengeen, die dezelve had gebezigd, voorgedragen.

Men begint, bij een en ander, meer te spreken van eene nieuwe aftreding van het bewind, of van eene ontbinding des parlements. Men heeft bereids Lord Normanby als opvolger van den eersten minister genoemd. Daartoe opzettelijk bij de Lords aangesproken, heeft deze zich geheel onbereidvaardig getoond den last des bestuurs op zich te nemen. Komt het tot eene botsing, die eene beslissing vordert, dan houdt men eene ontbinding van het parlement als zeer waarschijnlijk.

— Heden heeft de heer Attwood in het Lagerhuis het verzoekschrift ingediend, hetwelk op een groot aantal in den laatsten tijd gehoudene volks-vergaderingen der radicale partij vastgesteld en onderteekend en hetwelk van zoo grooten omvang is, dat tien leden van het Huis zijn noodig geweest om het zware stuk op tafel te ligten. De perkementen rollen, waarop dit reusachtig verzoekschrift geschreven is, voeren 1,280,000 onderteekeningen. Zoo men weet strekt hetzelve tot het erlangen der bekende vorderingen dier partij, te weten: uitbreiding van het kiesregt tot alle mannelijke ingezetenen; jaarlijksche verkiezingen van een nieuw parlement, met invoering daarbij van de geheime stemming; de verkiesbaarheid van alle burgers, onverschillig welk vermogen zij bezitten.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 12 Junij

Omtrent de dezer dagen in Servie plaats gehad hebbende woeling, wordt nu nader gemeld, dat dezelve heeft bestaan in eene poging tot omverwerping van de onlangs daar ingevoerde nieuwe regeling des bestuurs. Een gedeelte van de krijgsmagt heeft zich daarbij op den voorgrond gesteld, en is, ten getale van een paar duizend man, naar Belgrado, alwaar vorst Milosch zich in persoon bevond, opgetrokken, ten einde den Senaat, welke volgens de nieuwe staatsregeling, gemeenschappelijk met genoemden vorst het bewind uitoefend, uiteentedrijven. In de nabijheid van genoemde stad gekomen zijnde, en daar uitroepende »dat men geen anderen regent dan vorst Milosch behoefde", zijn de opstandelingen toegesproken door eenige afgevaardigden van wege dien bewindsman, en dringend vermaand, om hun strafbaar ontwerp te laten varen. Hieraan is gehoor gegeven, en de bende is teruggekeerd, zonder verdere ongeregeldheden te plegen. Vorst Milosch moet dit revolutionnaire plan ten stelligste hebben afgekeurd, en er is eene commissie benoemd, om het voorval nader te onderzoeken. Aan deze commissie is ook een russisch en een turksch beambte toegevoegd.

— Uit Hanover 14 Junij:

In beide de kamers van de Stenden-vergadering zijn de geldmiddelen voor het aanstaande dienstjaar goedgekeurd, op den tegenwoordigen voet. Wijders hebben beide de kamers besloten, om bij den Koning een adres intedienen, waarin Z. M. verzocht wordt, om de tegenwoordige zitting, na het aannemen der geldmiddelen te sluiten, maar spoedig daarna de kamers op nieuw bijeenteroepen, en dan aan dezelve eene voordragt omtrent de staatsregeling te doen, opdat deze aangelegenheid met gemeen overleg der regering en der Stenden tot eene bepaalde beslissing gebragt worde. Ondat echter van de tegenwoordige Stenden-vergadering te dien opzigte geene beraadslagingen noch besluit te verwachten zijn, waarin het algemeen genoegzaam vertrouwen kan stellen, is Z. M. tevens verzocht, om voor de nieuwe oproeping der Stenden-vergadering, de kies collegien, die nu laatstelijk geene afgevaardigden hebben willen benoemen, andermaal bijeen te doen komen, en alsdan te verklaren, dat hunne verkiezingen niet als eene erkenning van het stelsel der regering, dat de staatsregeling van 1819 hersteld is, zullen aangemerkt worden. Vermits de ontwerpen van dit adres, die in de beide kamers voorloopig aangenomen zijn, ofschoon in de hoofdzaak overeenstemmende, in den vorm eenigzins verschillen, is in de laatste dagen beraadslaagd over een gemeenschappelijk adres der beide kamers. — In het aangenomene ontwerp der Eerste-kamer komt deze opmerkelijke verklaring voor »dat de kamer toen zij in het verleden jaar voor het eerst bijeen kwam, niet heeft willen onderzoeken of beslissen, of de constitutie van 1833 regtens door Z. M. was opgeheven, maar dat dezelve vergaderd is in het vertrouwen, dat de staatsregeling des lands, bij wijze van verdrag, overeenkomstig de regten van den troon en van de Stenden, tot duurzaam welzijn des lands vastgesteld zou worden."

De bedoelde adressen der beide kamers worden steeds beschouwd als een middel om de regering gemakkelijker tot eenige concessie te doen overgaan. — Men beweert, dat twee aanzienlijke duitsche mogendheden in de laatste tijden de regering dringend vermaand hebben, om haar stelsel te wijzigen.

MENGELWERK.

De waarzegster LENORMAND.

In het jaar 1823 stond de Gravin GUILLEMINOT op het punt om naar Konstantinopel te vertrekken, alwaar haar gemaal ambassadeur van Frankrijk was. Deze, wegens de mogelijke gevolgen, zeer gewigtige reis hield al hare aandacht bezig; en hare vrienden, die zij allen om raad vroeg, wilden de verantwoordelijkheid daaromtrent niet op zich nemen. Evenwel besloot zij op reis te gaan, en gaf deswege de noodige bevelen. Daar het den mensch bij alle gewigtige ondernemingen eigen is, zoo veel mogelijk de toekomst te raadplegen, sprak er de Gravin al schertsende van, en de naam van Mademoiselle LENORMAND werd dadelijk met uitbundigen lof genoemd, door sommigen uit ernst, door anderen uit spot.

De Gravin kleedde zich in het gewaad van hare kamenier, en liet deze een van hare beste kleederen aantrekken, waarna zij zich beiden naar de Delphische Priesteres begaven, zonder dat deze dit bezoek verwachten kon. Mademoiselle LENORMAND was met geene van beide vrouwen in het minst bekend, legde echter op haar verzoek de kaarten en ging naar de kamenier toe met de woorden: »Gij hebt verkeerd gedaan, Mevrouw, om u te verkleeden; gij zijt eene Dame van rang, en geene kamenier. Maar dit mag wezen zoo het wil, ik zal daarom toch aan uw verzoek voldoen."

De Gravin stond hierover verwonderd, en verzocht haar om voort te gaan.

De kaarten vlogen nu op het tafelkleed en ontwikkelden zich in allerlei geheimvolle figuren, en toen het boek voor de zwarte-kunstenares volkomen leesbaar geworden was, zeide deze:

» Mevrouw, gij hebt een gewigtig plan voor, eene verre reis. Dierbare belangen dringen u daartoe, en ik zou u te vergeefs afraden om in *Parijs* te blijven; te vergeefs, zeg ik, want gij zoudt naar mij niet luisteren, en evenwel op reis gaan. Maar de treurigheid, die uit dit uw verblijf in vreemde landen ontspringen zal, zal mij helaas maar al te smartelijk voor uwe verwaarloozing van mijne voorspellingen wreken."

Er was zoo veel smartelijke deelneming in deze woorden van jufvrouw LENORMAND gelegen, dat de Gravin werkelijk een' tijd lang aarzelde, en hare reis uitstelde; doch weldra schaamde zij zich door zulke droomerijen zich te laten terughouden, en begon zich te verbeelden, dat de waarzegster reeds vooraf van het doel harer komst onderrigt was. Zij wilde volstrekt den naam niet hebben, dat zij ligt- of bijgeloovig was, en acht dagen daarna had de Gravin GUILLEMINOT *Parijs* verlaten.

De aanblik van een nieuw klimaat, en het geluk zich weder bij de haren te bevinden, liet elke bezorgdheid verdwijnen die soms nog in den geest der Gravin kon overgebleven zijn. Haar zoon, een allerliefste jonkman van 20 jaren, dien zij als geliefd kind verlaten had, en thans in mannelijken leeftijd bijkans aanbad, vergezelde haar telkens als zij vermaakshalve een uitstapje deed. Door een langdurig verblijf met de gebruiken des lands bekend, roemde hij in hare tegenwoordigheid telkens de bekoorlijkheden van het Oostersche leven, en gaf zich alle moeite om haar in zijne geestverrukking te doen deelen.

Eens daags zeide hij: »Ik wil u, lieve moeder, met de Konstantinopolitaansche keuken verzoenen. Onze pilau staat u tegen de borst, ons gepeperd en gekruid gevogelte komt u afschuwelijk voor, maar ik twijfel niet of gij zult met smaak een paar snippen eten; zoo als ik er verscheidene hier in den omtrek geschoten heb. Morgen zullen zij voor uw ontbijt op uwe tafel paraderen."

Den volgenden dag zat de moeder op haren zoon te wachten. Hij kwam niet. Men bragt hem tegen den avond bloeiend, levenloos t'huis. Door onvoorzigtigheid op de jagt, hetgeen helaas zoo dikwijls plaats heeft, had de ongelukkige jonkman op zijn geweer geleund, en dit was, schoon de haan half in rust stond, losgegaan en had hem oogenblikkelijk gedood. De treurigheid over dezen noodlottigen dood was inderdaad eene smartelijke wraak voor Mejufvrouw LENORMAND. De Gravin moest over dit geheimvol avontuur een somber stilzwijgen in acht nemen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *Anna en Susanna*, Kapt. J. D. Bos, van Amsterdam, hebbende 53 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik *Thorn*, Kapt. F. Kendall, van Boston, hebbende 29 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 23sten dezer, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. C. S. Reap; naar Demerary.

Den 27sten, het Schip *Hillegonda Ida*, Kapt. H. A. Hendriks; lading: 392 vaten Suiker en 40 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip *Phœnix*, Kapt. C. Smitt; lading: 74 vaten en 1840 balen heele-, 10 vaten en 245 balen gebroken Koffij, 10 balen schoone Katoen en 288 ponden oud Koper. — Beide naar Amsterdam.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.